

notářských skutečně měl, ač tehdy (v době vstupu jeho) předepsáno nebylo, není v zákoně opory.

Bylo proto uznati, že postup žal. úřadu, i pokud šlo o předpis § 1 odst. 2 větu 2 vl. nař. č. 96/1930 Sb., byl v souhlasu se zákonem, určil-li st-lce pensijní základnu podle zák. č. 70/1930 Sb. na základě služební třídy III.

Č. 12.004.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: Zápočet služební doby, ztrávené ve vlastnosti kancelářské síly pomocné, pro postup do vyššího služného po jmenování kancelářským úředníkem soudním ve III. služ. třídě?

(Nález ze dne 4. září 1935 č. 11.435/33.)

V ě c: Josef S. v Užhorodě proti ministerstvu spravedlnosti o nezapočtení služební doby pro postup do vyššího služného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l vykazuje službu v čsl. legiích v rozsahu 4 roků, 3 měsíců a dále službu jakožto kancelářský pomocník od 7. listopadu 1924 do 11. září 1928, jakožto kancelářský oficiant a vrchní kancelářský oficiant od 12. září 1928.

Usnesením vrch. soudu v Košicích z 22. prosince 1932 bylo mu propůjčeno systemisované služební místo III. služební třídy, 7. platové stupnice s úředním titulem »soudní kancelářský asistent« v kategorii soudních kancelářských úředníků v osobním stavu u soudů v obvodu vrch. soudu v Košicích. Výměrem presidia vrch. soudu v Košicích ze 3. ledna 1933 započtena byla st-li podle ustanovení § 142 odst. 1 plat. zák. pro zvýšení služného služba v čsl. legiích v rozsahu 4 roků, 3 měsíců a byly mu od 1. ledna 1933 důsledkem tohoto započtení poukázány služební příjmy podle 7. platové stupnice, služného stupně b) s tím, že příští postup do vyššího služného může nastati od 1. října 1934.

Podáním z 29. prosince 1932 žádal st-l ve smyslu vl. nař. č. 202/1922 Sb. čl. I odst. 6 o započtení doby, ztrávené v poměru kancelářské síly pomocné od 7. listopadu 1924 do 24. prosince 1932, tedy celkem 8 roků, 1 měsíce. Žádosti této nevyhovělo presidium vrch. soudu v Košicích výměrem z 19. ledna 1933 s poukazem na § 142 odst. 1 plat. zák., kterým byly zrušeny všechny předpisy, pokud jimi byl přiznáván nárok na započtení určité doby s výjimkou předpisů o započtení služby v čsl. legiích.

Z tohoto výměru podal st-l odvolání z 9. února 1933. Odvolání to- muto nevyhovělo min. sprav. nař. výnosem.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Žal. úřad nevyhověl odvolání st-lovu v podstatě poukazem na § 142 odst. 1 plat. zák. Nss neuznal proti tomu směřující stížnost důvodnou.

Jest nesporno, že st-l vykazuje službu legionářskou 4 roků, 3 měsíců a dále službu v poměru kancelářské síly pomocné od 7. listopadu

1924 do 21. prosince 1932 a že mu bylo dne 22. prosince 1932 propůjčeno systemisované služební místo soudního kancelářského asistenta III. služební třídy, 7. platové stupnice.

Na sporu jest jen otázka, zdali st-l má nárok na zápočet služby, ztrávené v poměru kancelářské pomocné síly, 8 roků, 1 měsíce pro zvýšení služného v poměru nově ustanoveného státního pragmatikálního úředníka III. služební třídy, 7. platové stupnice.

Ježto st-li bylo propůjčeno služební místo státního pragmatikálního úředníka III. služební třídy podle §§ 4 a 5 plat. zák. a v 7. platové stupnici podle § 5 plat. zák. s účinností od 22. prosince 1932, tedy již za platnosti plat. zák., jest předpisů tohoto zákona použití na dnešní případ.

Tu pak stanoví § 214 odst. 1 plat. zák., že dnem účinnosti tohoto zák. pozbývají platnosti, pokud tento zákon výslovně jinak nestanoví nebo z něho jinak nevyplývá, kromě ustanovení již v předcházejících paragrafech zrušených všechna v jiných předpisech obsažená ustanovení o předmětech, které jsou upraveny v tomto zákoně. Předpis § 214 odst. 1 plat. zák. zní zcela všeobecně, nerozlišňuje zrušené zákonné předpisy na *leges generales* či *speciales*, nýbrž vytyčuje jakožto zásadní normu, že ruší a sice všechna ustanovení, obsažená v jiných předpisech o předmětech, které jsou upraveny v tomto zákoně, a pokud platový zákon sám nestanoví v tomto směru výslovnou úchytku nebo jinak z něho nevyplývá.

Jakožto důsledek z této normace vyvozuje pak zrušení předpisů v odst. 2 § 214 plat. zák., jež tam výslovně cituje. Mezi těmito předpisy, jež § 214 plat. zák. výslovně ruší, není sice uvedeno vl. nař. č. 202/1922 Sb., než tato okolnost by ještě sama o sobě neznamenal, jak za to má stížnost, že toto vl. nař. zůstalo i za účinnosti plat. zák. č. 103/1926 Sb. v platnosti, ježto výpočet výslovně zrušených předpisů v odst. 2 § 214 plat. zák. není taxativní, výstižný, nýbrž jen demonstrativní, t. j. příkladný, jak zřejmo již z úvodu odst. 2 § 214 plat. zák.: »Zejména se zrušují . . .«, a tedy nevyklučuje, že vl. nař. č. 202/1922 Sb. přece bylo zrušeno všeobecnou derogační klausulí odst. 1 § 214 plat. zák.

Otázku započtení určitých období pro zvýšení služného podle plat. zák. upravuje všeobecně předpis § 142 plat. zák., speciálně pak předpisy: § 8 odst. 6, § 17 odst. 5 a 6, § 18, § 32, § 43 odst. 2, § 51, § 52, § 63 odst. 2, § 81 odst. 2, § 85, §§ 93, 109 odst. 2, § 110, § 118 a § 207 plat. zák. atd.

V daném sporu přichází v úvahu všeobecný předpis § 142 plat. zák., jehož se obě strany dovolávají. Předpis tento pod nadpisem: »Započtení pro zvýšení služného« upravuje otázku zápočtu pro zvýšení služného a tím tedy jeden z předmětů, o němž mluví § 214 odst. 1 plat. zák. Odst. 1 § 142 plat. zák. pak stanoví, že »předpisy, jimiž se přiznává nárok na započtení určité doby pro postup do vyšších požitků, se zrušují s výjimkou předpisů o započtení služby v čsl. legiích.«

Obíraje se významem tohoto derogačního předpisu § 142 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb. se zřetelem k čl. I č. 6 odst. 3 vl. nař. č. 202/1922 Sb., vyslovil nss v nál. Boh. A 9946/32 právní názor, že ustanovení čl. I bodu 6 odst. 3 vl. nař. č. 202/1922 Sb. o tom, že jest započísti

legionářům, převzatým ze smluvního poměru na místa pragmatikální, v novém služebním poměru dosavadní služební dobu tak, jako by v něm byli hned při nastoupení služby, pozbylo účinnosti ustanovením § 142 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb. Na tomto právním názoru setrvává nss i v tomto případě.

Pak ovšem nemůže se st-l vl. nař. toho s vyhlídkou na úspěch dovolávat.

Pokud stížnost poukazuje na nář. Boh. A 6957/27, činí tak neprávem, ježto nálezný tento měl na mysli právní stav před platovým zákonem a tedy nikoliv za platnosti platového zákona.

Na tom nemůže nic měniti ani poukaz stížnosti, že úřady justiční udánlivě i za platnosti plat. zák. započítávaly legionářům službu ztrávenou v poměru kancelářské pomocné síly, ježto tyto úpravy nejsou dnes předmětem právní revise nss-u po rozumu §§ 2, 5, 6, 18 zák. o ss a nemají proto pro posouzení dnešního sporu právní relevance.

K závěru, že ustanovení čl. I č. 6 odst. 3 vl. nař. č. 202/1922 Sb. platí i za platnosti zák. plat. č. 103/1926 Sb., nelze však dospěti, jak za to má stížnost, ani přes ustanovení § 142 odst. 4 plat. zák. Paragraf 142 odst. 4 plat. zák. stanoví: »Převzetí do jiné kategorie (úřednické, služební) může býti vázáno na podmínku, že doba ztrávená v dosavadní kategorii zůstane zcela neb částečně nepovšimnuta pro zvýšení služebního.« Podle § 4 odst. 3 plat. zák. patří k téže úřednické kategorii všechny služební místa téže služební třídy v témž nebo v různých oborech státní správy (resortech), jež byla zřízena k obstarávání stejných nebo v podstatě stejnorodých výkonů služebních. Z toho, že odst. 4 § 142 plat. zák. mluví v prvním pŕlvtí o převzetí do jiné kategorie úřednické a v druhém pŕlvtí o době ztrávené v dosavadní kategorii, dlužno podle slovního a logického výkladu vyrozumívati, že předpis tento předpokládá osobu, která v době převzetí do jiné úřednické kategorie byla již ustanovena pragmatikálním a tedy veřejnoprávním státním úředníkem na služebních místech určité jiné služební třídy ve smyslu § 4 odst. 3 plat. zák., při čemž tedy jde o přestup, změnu, přechod z jedné úřednické kategorie do jiné úřednické kategorie. O převzetí, přestupu, přechodu, změně úřednické kategorie ve smyslu odst. 4 § 142 plat. zák. nelze proto mluvíti u osoby, která před ustanovením na služebním místě určité úřednické kategorie státním pragmatikálním úředníkem úřednické kategorie kterékoliv vůbec ještě nebyla, nýbrž do určité úřednické kategorie teprve nově, původně, vstupuje. Tytéž úvahy platí obdobně o kategorii služební.

A tu patrno, že v daném případě nejde u st-le o převzetí z jedné úřednické kategorie do jiné úřednické kategorie podle § 142 odst. 4 plat. zák., ježto se veřejnoprávním státním pragmatikálním úředníkem ve smyslu § 4 odst. 1 a 3 a § 5 plat. zák. stal teprve ustanovením na služebním místě III. služební třídy, 7. plat. stupnice, a před tímto ustanovením veřejnoprávním státním úředníkem pragmatikálním na služebních místech kterékoliv služební třídy vůbec nikdy ustanoven nebyl, poněvadž byl před tím kancelářským pomocníkem, kancelářským oficiantem a vrchním kancelářským oficiantem po rozumu nař. veš. min. z 25. ledna

1914 č. 21 ř. z., vl. nař. z 27. února 1920 č. 130 Sb., pokud se týče vl. nař. ze 7. července 1926 č. 113 Sb. a tedy státním zaměstnancem v pomocné kancelářské službě v poměru soukromoprávním. Ale pak lze u něho mluvit pouze o novém vstupu do této úřednické kategorie, nikoli však o převzetí neb přechodu z jedné úřednické kategorie do jiné úřednické kategorie.

Č. 12.005.

Zaměstnanci veřejní. — Školství. — Živnostenské právo: Státní zaměstnanec nemá nároku na výchovné na dceru starší 18 let, která absolvovavši odbornou školu pro ženská povolání navštěvuje ústav pro výchovu učitelek mateřských škol (§ 144 plat. zák.).

(Nález ze dne 4. září 1935 č. 16.755/33.)

Věc: Dr. Josef P. ve S. proti ministerstvu spravedlnosti o výchovné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l, soudní rada a přednosta soudu ve S., žádal podáním ze 13. září 1932, aby mu přiznáno bylo od 1. července 1932 podle § 144 plat. zák. výchovné na jeho dceru, narozenou dne 5. října 1913, z důvodu, že dcera jeho navštěvuje ve školním roce 1932/1933 I. ročník německého státního ústavu pro výchovu učitelek mateřských škol v Praze. Žádosti této nevyhovělo presidium vrch. soudu v Brně výměrem ze 16. září 1932.

Do tohoto výměru podal st-l námítky ze 3. října 1932, jimž nevyhovělo presidium vrch. soudu v Brně výměrem z 15. února 1933 z důvodů, že dcera st-lova dokončila před nastoupením studia v ústavě pro výchovu učitelek mateřských školek ucelené studium, jaké má na mysli § 144 odst. 2 bod 1 plat. zák., absolvováním živn. pracovny pro šití šatů při veřejné odborné škole pro ženská povolání, a ježto studium na ústavě pro výchovu učitelek mateřských školek není pokračováním studia prvního, nýbrž studiem jiným, novým. Pro toto studium není předepsáno jakožto předběžné vzdělání absolvování odborné školy pro ženská povolání.

Do tohoto výměru podal st-l odvolání z 6. března 1933, jemuž min. sprav. nař. výnosem nevyhovělo.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Žal. úřad nevyhověl odvolání st-lovu nař. výnosem poukazem na správné a zákonu odpovídající odůvodnění rozhodnutí presidia vrch. soudu a poukazem na předpis § 14 d živn. řádu a min. vyhlášku č. 313/1922 Sb.

Naproti tomu zastává stížnost stanovisko, že st-li přísluší nárok na výchovné, poněvadž studium jeho dcery na živn. pracovně pro šití šatů při veřejné odborné škole pro ženská povolání nelze pokládati za dokončení uceleného studia, nýbrž pouze za předpoklad pro další vzdělání v určitém oboru povolání a obzvláště k návštěvě jiných vychová-